

af Lovens Anvendelse paa Færøerne; men der er en særegen Grund, hvorfor jeg er i den Nødvendighed endnu at maatte sige et Par Ord. Jeg forudsjer, at man kan sige: Sognebaandsløsningsloven af 4de April 1855 har dog ikke nogen Bestemmelse om, at den ikke gjælder paa Færøerne, og hvorfor da fastsætte det med Hensyn til denne Lov? Min Grund er den, at Lagthinget først blev oprettet den 15de April 1854, altsaa kun et Aar før denne Sognebaandsløsningslov af 1855 udkom, og før Forholdet udviklede sig har Rigsdagen slet ikke, naar den vedtog en Lov, beskymret sig om eller tænkt paa at optage en Bestemmelse om, at den ikke skulde gjælde for Færøerne; det skete først, efter at der var foreløbet nogen Tid efter Lagthingets Oprettelse. De Herrer ville derimod se, at Rigsdagens Opmærksomhed siden 1856 har været stærkt henvendt paa dette Punkt, og i de Love, der ikke kunde passe for Færøerne, have vi siden stadig sagt: „Denne Lov gjælder ikke for Færøerne“; dette vil jeg ogsaa bede Dem om at bestemme med Hensyn til denne Lov. For at man ikke skal sige, at de særegne Grunde kunde tale derfor ved andre Love, skal jeg kun nævne to ganske nye Love, vedtagne i Begyndelsen af forrige Aar, nemlig Loven om Eigsyn og den særdeles indgribende Lov om Indpøbning af Kopper. Begge disse Love have Tilføielsen: „Denne Lov gjælder ikke for Færøerne“. Og hvorfor? Fordi det er ganske naturligt, at man — og det finder fuldstændig Anvendelse paa nærværende Lovforslag —, før man udvider en saadan Lov til at gjælde for Færøerne, maa være vis paa, at der ikke er Noget til Hinder for, at den kommer til Anvendelse der. Jeg tør maatte endnu med Hensyn hertil tilføie, at en fem Sjerdingaar efter at Lagthinget var oprettet, nemlig i 1855, har Justitsministeriet meddelt, at, naar en Lov ikke udtrykkelig har den Bestemmelse, at den ikke gjælder for Færøerne, maa den anses for at gjælde der. Ogsaa dette kunde maatte give forøget Styrke til min Mening om Unskeligheden af at faae denne Bestemmelse givet her. Jeg har nu, saa godt som jeg formaaede, og i Forhold til den store Interesse, det har for mig, at disse

Ændringsforslag gaa igjennem, udtalt mig om dem. — Endnu tør jeg dog maatte udbede mig et Par Diebliske af Thingets Tid med Hensyn til enkelte af de Ændringsforslag, der utvilsomt ere blevne omtalte af det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Hoyer-Møller) og af det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (H. C. D. Müller), og jeg skal da først omtale, hvad der blev bemærket af den ærede sidste Taler med Hensyn til § 1. Han har til denne Paragraf stillet et Underændringsforslag af Frygt for — som han sagde —, at Præsterne ellers let paa egen Haand kunde forandre Tiden for Gudstjenesten, saaledes som den er bestemt. Oprigtig talt vil jeg sige, at det er mig saa godt som en Gaade, hvorledes det kunde gaa til, at dette Lovforslags § 1 skulde kunne foranledige Præsterne til at tro, at de havde Ret til at forandre Gudstjenestetiden, og jeg kan altsaa egentlig ikke imødegaa den ærede Rigsdagsmand, fordi jeg ikke kan se, hvorpaa hans Frygt er grundet; men, for i alt Fald at høre Frygten, tør jeg sige, at Forordningen af 17de December 1830, der er en bestaaende Anordning, siger, at Gudstjenesten paa Landet, hvor der er een Kirke, skal begynde Kl. 10, og at den første Tjeneste, hvor der er to Kirker, skal begynde Kl. 9, medens den anden skal begynde Kl. 1. Præsterne maa ikke gjøre nogen Afvigelse heri, men de skulle tværtimod, naar de en enkelt Gang have været forhindrede og ere komne, jeg tror, et Kvarter før sent, gjøre Indberetning derom samt angive Grunden. De overordnede Myndigheder kunne imidlertid tilstede Præsten en Forandring i Tiden, dog vel at mærke ikke for en enkelt Gang, men Forandringen skal da stadig gjælde. Efter hvad jeg saaledes har fremført tror jeg med Sikkerhed at turde sige, at De maa lade dette Forslag falde, mine Herrer! Det gaar ikke an at optage det, saa vist som man ikke kan vedtage Forslag om Noget, der vil være i ligefrem Strid med en Lovgivning, altsaa som om denne ikke ellers skulde opfylde. Ændringsforslaget forekommer mig forresten ogsaa at lide af en anden Mangel, thi det taler kun om Søndagene, men Meningen maa vel være, at det skal gjælde om Helligdagene i det Hele. — Paa